

Rablóhalak

HALAK

„Virítsd a lóvét! Virítom.”
(Dopeman: Enyém a világ)

– Uram, értse meg, hogy önnek nincs más dolga, mint fi-zet-ni – magyarázom az adós-nak, mint egy gyereknek, és közben minden erőmmel arra összpontosítok, hogy megőriz-zem a hidegvéremet.

Nem akarom felidegesíteni magam. Ma délben együtt ebédelek a volt barátnőmmel, s mivel abban reménykedem, hogy talán újra összejövünk, nem lenne szerencsés, ha fel-dúltan érkeznék a találkozóra.

Az adós, aki egyébként több mint százmillióval tartozik, de ennek ellenére a hétvégét vitorlázással töltötte az Adrián – az imént néztem végig a magánnyomozók felvételeit –, könyörgőre fogja. Azt mondja, hogy félreértés az egész, és hetvenkét órát kér, hogy ren-dezze ezt az „ostoba helyzetet”, majd buzisan felnevet.

– Het-ven-két ó-ra – nyerte fel olyan hangosan, hogy a titkárnőm benyit a szobámba, és suttogva megkérdi: – Főnök, minden rendben van? – Intek neki, hogy igen, aztán most már fenyegető hangon szólok bele a telefonba: – Magának nincs hetvenkét órája, kedves... – itt elakadok, mert nem jut eszembe az adós neve, de gyorsan átgondolom a helyzetet, és rövid csönd után így folytatom: – Magának még negyvennyolc órája sincsen. Magának – mondom és a mutatóujjammal önkéntelenül is magam elé bökök, mintha a pasas ott áll-na velem szemben – huszonnégy órája van, hogy fizessen, mielőtt megteszem a szükséges és önre nézve igen kellemetlen lépéseket – fejezem be, most már vészjóslóan, aztán meg-szakítom a hívást, és kiszólok a titkárnőmnek, hogy ne kapcsoljon be senkit.

Meglazítom a nyakkendőmet, és visszaülök az íróasztalomhoz.

Az előbbi úgy aktáit böngésem. Aztán újra bele-belenézek az aktához csatolt filmbe: az adós, egy kissé pocakos, erősen kopaszodó, ötvenes férfi az Adrián hajózik két egészen jó kis csajjal. A két lány, úgy húznak nézem őket, a felvételen bikiniben táncol a hajón. A pasas, pezsgős pohárral a kezében, körülöttük billeg, és mond valamit a két lánynak, amit sajnos nem értek. A lányok előbb felnevetnek, majd a csípőjüket meg a mellüket az adós testéhez nyomva táncolnak, végül egymással csókolóznak.

A háttérben az ég, mint egy monumentális filmvásznon, hibátlanul kék és sehol sem ér véget.

Még kétszer megnézem a filmből azt a részletet, ahol az adós valamit mond a lánynak, akik aztán csókolóznak, de akárhogy is hegyezem a fületem, továbbra sem értem, hogy mi lehetett az.

Rövid gondolkodás után felhívom a magánnyomozó irodát, és megkérem őket, hogy javítsanak a hang minőségén, amit hosszas fenyegetőzés után vonakodva meg is ígérnek.

Miután leteszem a kagylót, unalmamban, mert még mindig egy óra van hátra délig, azokat a fotókat nézegetem, amelyeket Annával, a volt barátnőmmel közösen készítettünk nyáron.

Párizs: Eiffel-torony éjszaka, egy pantomimes, a Diadalív, két homokos kézen fogva a Sanzelizén, egy Cézanne-kép furcsa fényben, Anna és én összeölelkezve állunk a Pompidou Központ előtt.

Velence: egy üres lagúna, tolószékes férfi a Gucci kirakata előtt, egy középkori ház orosz-lánfejekkel díszített bejárata.

Madrid: a Rastro, két flamenco-táncos, marhavágóhíd, az Escorial, inkvizíciós kínzóeszközök, a Retiro park szakadó esőben.

Görögország, Kréta: a hegyekben egy félig összedőlt ház előtt öreg házaspár áll. A férfi vak, kezében botot tart. Az öregek mögött egyetlen vagyonuk, egy öszvér, amin én ülök, napszemüvegben.

Marokkó: napfelkelte Marrakeshben, egy partra sodort teherszállító hajó roncsai, előtte fogatlan beduin a tevéjével. Egy nő burkában.

Aztán Thaiföld: bicikliző szerzetesek, transzvesztiták, egy go-go bár személyzete, kövér, részeg, rövidnadrágos német vagy angol turisták.

Végül Kambodzsa: csontok, csontok, csontok. Egy féllábú és egy félkezű férfi. Imádkozó szerzetesek.

A képek nagy részét Anna fotózta.

Tizenkét óra. Pontosan érkezem a Menzába, ami szokás szerint tele van. Ennek ellenére nagyon jó asztalt kapunk, egy szolid kétszemélyest az ablak mellett. Még tegnap foglaltattam le a titkárnőmmel. Nem szeretek várni, különösen nem étteremben, asztalra. Rendelek egy pohár bort.

Béna, nyolcvanas évekbeli, újrarahangszerelt számok szólnak. Az Alphaville-től együtt énekelem az énekessel a Forever Youngot, és közben az ablakon át a háztetők felett, a látohatár szélén gyülekező, egyelőre veszélytelennek tűnő felhőket bámulom.

Anna szokása szerint késik.

– Helló, édes – bújja a fülembe, miután fél óra múlva megérkezik. – Régóta vársz rám? Megfeszítem az izmaidat, s bár remegek az idegességtől, megpróbálok mosolyogni.

– Csak most jöttem én is – hazudom. – Illetve pár perce.

Miközben Anna leül, szemügyre veszem, és megpróbálok valami hibát találni rajta. Persze nincs.

Steppelt vállú fehér bőrdzsekit visel, ugyancsak fehér csipkeruhához. A lábán végigfűzős, térdig érő törtfehér bőrcsizma. A haját lezselélve, hátul összefogva hordja. A leheletfinom, bronzsítóval kevert alapozó egzotikus megjelenést kölcsönöz az arcának. Anna nyakában zöld gyémántokkal kirakott, skorpiót formázó medál függ, a kezén gyűrű, ugyanabból a szettből. Sem a gyűrű, sem a medál nem ismerős. Kitől kaphatta? – fut át az agyamon. A homloka közepén apró piros gyémánt. Ez is új.

Mosolyt erőltetek az arcomra és úgy nézem, ahogy Anna nagyméretű Burberry táskáját (tőlem kapta, jegyzem meg magamban) a szék karfájára akasztja, és lehuppan velem szemben. Én nyegle pózban, hátradőlve ülök, s minden erőmmel azon vagyok, hogy az arcom ne áruljon el: hibátlan megjelenésével sikerült lenyűgöznie.

– Mesélj, milyen volt India – kezdem tettetett könnyedséggel, miután Anna elhelyezkedett a széken, én pedig úgy érzem, hogy kellőképpen lehiggadtam.

– Csodálatos, egészen káprázatos – lelkendezik, miközben lopva körbepillant az étteremben. – Azt hiszem, magamra találtam. – Bólint, és megint körbenéz, mintha keresne valakit. – Van valami... – felkacag –, valami, érted, valami mélyen misztikus és inspiráló a Gangeszben – magyarázza átszellemült arccal, aztán nekem szegezi a kérdést: – Füröd-tél már a Gangeszben? És azt tudad, hogy hullák is úsznak a benne? – folytatja, meg sem várva a válaszomat az első kérdésére, ami egyébként is csak az lenne, hogy „nem”.

– Fantasztikus – mondom színtelen hangon, amikor végre szóhoz jutok, aztán intek a pincérnek.

Annát áprilisban Viktor, az ügyvédem születésnap partiján ismertem meg.

Anna odalépett hozzám, és az mondta: – Pont úgy nézel ki, mint George Clooney.

– Tényleg? – kérdeztem meglepetten.

– Nem – nevette el magát Anna. – Csak vicceltem. De érdekes az arcod – mondta, és a poharát az enyémhez koccintotta.

– Komolyan? – adtam a naivat.

– Komolyan – mondta incselkedő hangon.

Egész este beszélgettünk. Meséltem neki a munkámról, hogy követeléskezeléssel foglalkozom meg faktorálással. Mire Anna megjegyezte, hogy a pénzügyi világ az egyébként is velejéig rohadt globálkapitalizmus legmocskosabb része, és ha nem lennék annyira aranyos meg kedves, és persze férfias (bevallom, ez esett a legjobban), akkor egy percig sem maradna a társaságomban.

– Azt hiszem, igazad van – motyogtam magam elé, majd legnagyobb meglepetésemre így folytattam: – Tudom, hogy egy szörnyű rendszer foglya vagyok, és azt is tudom, hogy ez a rendszer mélyen emberellenes, de – és itt, már amennyire az alkoholtól bírtam, hosszan és egyben könnyögően a szemébe néztem – fogalmam sincs, hogyan szabadulhatnék ki belőle.

Később elmeséltem neki, hogy fél éve elváltam, és egyedül élek, de reménykedem benne, hogy végre megtalálom az igazit.

Érzi a belőlem áradó szomorúságot, mondta, és másnap délben koncentrálok erősen, mert gyógyító energiákat küld majd nekem.

Az este hátralévő részében már csak Anna mesélt: a modellkarrierjéről, a divatbemutatókról Párizsban, Milánóban, Tokióban és Londonban. A Chanel- és a Gucci-kampányokról, és arról, hogy mindezt úgy fél éve felfüggesztette a fotózás kedvéért. A képeiről azt mondta, hogy realisták, de egyben spirituálisak is.

Anna mesélt az utazásairól is, amelyeket ő inspiratív utaknak nevezett. Egész pontosan úgy fogalmazott, hogy ezek az utak (Párizstól Kínáig jó néhány drága és egzotikus helyen megfordult) inspirálják őt az alkotó tevékenységben. Anna, a fotózás mellett, Annie márkanévvel ruhákat tervezett. A ruhákat kis belvárosi, alternatív boltokban árulta, de akkoriban határozta el, hogy a jövőben külföldön fog terjeszkedni.

Hajnalban azzal váltunk el, hogy egy hét múlva Anna feljön az irodámba, és készít rólam néhány képet az új fotósorozatához, amelyben üzletemberek, ügyvédek, bankárok portréi szerepelnek majd.

– Anna kinézett magának – mondta másnap Viktor.

A Klasszban ebédeltünk, április közepén jártunk, tombolt a tavasz.

– Nem lesz olcsó – folytatta most már nevetve Viktor –, de vigasztaljon a tudat, hogy mindenki téged irigyel majd – nyerttet fel, aztán hozzátette: – Vidd el a város összes jó éttermébe, meg külföldre is, azt szereti. Ja, és nehogy jogász- vagy bankármulatóba menjetek, az nem az ő szintje.

– Majd meglátom – ha jól emlékszem, ezt mormogtam magam elé, de titokban nagyon is vágytam rá, hogy Annával legyek.

A megismerkedésünket követő héten Anna, ahogy Viktor születésnapján megígérte, feljött az irodámba, és készített rólam néhány fotót. Előző nap felhívott, és megkért, hogyha tudok, vegyek fel vékony csíkos öltönyt, fehér inget és nyakkendőt, amit természetesen megtettem.

Anna aztán kiállította a fotókat: én az íróasztalom mögött ülök, szivarral a számban, és a kérésének megfelelően szigorú, már-már gonosz tekintettel meredek magam elé.

A kiállításnak Anna a „Rablóhalak” címet adta. A megnyitóra május első hetében került sor. A többi képen, a rólam készült fotókhoz hasonlóan, öltönyös férfiak és egy leszbikus kinézetű nő ülnek szigorú arccal az íróasztaluk mögött, és természetesen szivaroznak.

Noha jó néhány bankárral, üzletemberrel és ügyvéddel találkoztam már Budapesten, ezek az emberek mégis ismeretlenek voltak számomra. Elnézve a képeket, még az is megfordult a fejemben, hogy a fotókon szereplő férfiak meg a leszbikus kinézetű nő egyszerűen statiszták. Végül nem hoztam szóba a dolgot Anna előtt, aki az egész kiállításnyitót alatt egyik vendégtől a másikhoz libbent, és lelkesen magyarázott a képekről.

Hallottam, amikor Anna egy magas, kopasz, fülbevalós férfinak, aki a nyakában ezüstláncon lógó agyart vagy fogat viselt, azt mondja, hogy a fotókkal a modellekről – így sajnos ezek szerint rólam is – sugárzó hatalommániát, pénzhétséget és brutalitást akarta ábrázolni. Mire a férfi, nyakában az agyarral vagy a foggal, azt válaszolta, hogy a képek mondanivalója egy kicsit posztmarxista, de művészi értelemben Anna nagyon elkapta a témát.

A következő hetekben gyakran találkoztunk Annával, és minden hétvégét együtt töltöttünk. Bárhová is mentünk, ahogy Viktor megjósolta, a férfiak irigykedve néztek rám. Ez korábban még sosem fordult elő velem. Bár Kinga, az exfeleségem sem volt csúnya, soha egyetlen férfi sem nézett rá úgy, mint Annára.

Örült mázlistának éreztem magam, hogy Annával lehetek. Tele voltam energiával, és úgy éreztem, nem ismerek lehetetlent.

A tavasz folyamán, mivel minden szabadidőmet Annával töltöttem, ritkán találkoztunk Viktorral. Az egyik ilyen kivételes alkalommal, amikor együtt ebédeltünk a Karma teraszán, Viktor megjegyezte: – Megváltoztál, János... Nem is tudom, de úgy érzem, hogy Anna jót tett neked. Egészen boldognak látszol.

Igaza volt. Boldog voltam, hogy Annával lehetek. Olyannyira boldog, hogy minden rossz, ami bennem volt, hirtelen eltűnt belőlem. Erre még ma is jól emlékszem.

Május végén kitört a nyár, és a levegő már annyira felmelegedett, hogy este sem fázunk. Szabadságot vettem ki, és leutaztunk a Káli-medencébe.

Szentbékállán van egy parasztházam, amit még évekkel ezelőtt nyaralóvá alakítottam át. A válásom után, mivel a kocsim, a mobilom és minden más, a birtokomban lévő és ér-

tékesnek mondható tárgy azé a cégé volt, ahol dolgoztam, ez a ház maradt az egyetlen vagyonom. A budai házunk a feleségemé lett, én pedig kénytelen voltam, szintén a cégem költségén, bérlakásba költözni, egy közepesen drága lakópark szinte még félig kész és alig berendezett lakásába.

Összesen két hetet töltöttünk Szentbékállán. Ez idő alatt mindent megtettem, hogy Anna jól érezze magát. Általában délig aludtunk. Délutánonként a medence körül heverésztünk. Anna az új kollekcióját tervezte. Mialatt rajzolgatott, én olvastam vagy vacsorát készítettem. Igyekeztem, hogy Annát ne zavarjam a munkájában.

Néha-néha betelefonáltam a céghez, de úgy vettem észre, hogy a kollégáim nélkülem is egész jól elboldogulnak. Késő délután, amikor enyhült a meleg, elmentünk futni vagy átbicikliztünk a szomszédos falvakba, vagy kocsival átmentünk Révfülöpre, és a kikötőben sétálgattunk. Egyszer megmásztuk a Csobáncot, és Anna készített néhány képet a környékről, de úgy láttam, nem igazán fogja meg a táj szépsége.

Ha éppen jó szél volt, átmentünk Füredre, és béreltünk egy vitorlást.

A második hét végén Anna kijelentette, hogy unatkozik, és így képtelen tovább dolgozni az új kollekcióján.

– Szükségem van inspirációra – mondta. – Ki kell szabadulnom ebből az országból, különben megfulladok.

Betelefonáltam a céghez. Még negyven nap szabadságom volt, amin magam is meglepődtem. Közöltem, hogy egyben kiveszem mind a negyven napot.

– Telefonon természetesen elértek – nyugtattam meg a meglepett helyettesemet.

Másnap összehajóztunk, és visszaautóztunk Budapestre. Útközben sikerült helyet foglalnunk a másnapi párizsi járatra.

Angkorban járt le a negyven nap szabadságom. Akkorra már majdnem óránként hívogattak a cégtől. Amikor megemlítettem Annának, hogy haza kell utaznunk, előbb azt mondta, hogy telefonálnia kell, majd elvonult a szálloda kertjébe, és fél óra múlva, amikor előkerült, kijelentette, hogy ő még marad.

– Még több inspirációra van szükségem – mondta. – Értsd meg, az ázsiai kultúra az egész kollekciómát újraértelmezte.

Csalódott voltam, és egy szót sem értettem az egészből. Úgy éreztem magam, mint akit becsaptak.

Bangkokba még együtt repültünk, aztán a reptéren meglehetősen hűvös hangulatban váltunk el egymástól.

– Bon voyage – nyomott egy puszit az arcomra Anna. Ennyi volt. Én megpróbáltam átölelni, de kibújt a karomból, aztán határozott léptekkel elindult a reptér kijáratá felé, és közben mobilozott. Azóta nem találkoztunk, és nem is hallottam róla, egészen tegnapig, amikor felhívott, és közölte, hogy most érkezett meg Indiából, és sürgősen beszélni szeretne velem.

A pincér odajön az asztalunkhoz, hogy felvegye a rendelést. Anna megkérdi tőle, hogy milyen ásványvizük van

– Theodora és Nestlé – feleli.

– És még? – kérdi Anna, miközben vádló tekintettel rám néz.

– Ez a teljes választékunk.

– Perrier, Evian, Fiji – sorolja Anna, mint egy automata.

– Sajnálom, de csak Theodorát és Nestlét tartunk – sóhajtja a pincér.

– Na jó – Anna farkasszemet néz velem –, akkor inkább egy kólát kérek. Egy pillanat – szólal meg újra, mielőtt a pincér felém fordulhatna – kóla lightot. És citromkarika nélkül, ha szabad kérnem – teszi hozzá figyelmeztetően.

– Én pedig kérek még egy pohár bort – mormogom magam elé.

– Nos – csapom össze a tenyerem, miután a pincér elment –, szóval akkor India.

– Igen, igen – villantja rám tökéletes mosolyát. – India maga a csoda. Fantasztikus. Az egész út termékenyítően hatott rám. A népművészetükre – széttárja a karját – nem talállok szavakat.

– És Kína? – vetem közbe, mert korábban majdnem szó szerint ugyanezt mondta előbb Kínáról, aztán Thaiföldről és végül Kambodzsáról is.

– Kína egy kizsákmányoló rablóállam – vágja rá. – És szennyezi a környezetét.

– Értem – felelem. Thaiföldet és Kambodzsát már elő sem hozom.

– Indiában minden más... – mondja elgondolkodva, de aztán nem folytatja.

A pincér meghozza az italokat.

– Sikerült választaniuk? – kérdi meglepően nyugodt hangom, de azért inkább felém fordulva.

– Zöld, zöld, zöld – hadarja Anna, majd mintha a pincér ott sem lenne, bejelenti: – Vegetáriánus lettem.

– Aha – nyugtázom, és a pincérre sandítok, aki mozdulatlanul áll az asztalunknál.

– Tudad, hogy Indiában a tehenek szent állatok? – kérdi tőlem Anna, továbbra is neglígálva a pincért.

– Igen. – Felsóhajtok. – Olvastam róla.

– Azt látni kell, ahogy szabadon kószálnak, csak úgy... és mindenfelé – mondja, aztán a pincérhez fordul. – Csak zöldet és nyersen. Abszolút nyersen.

– Ööö – bizonytalanodom el, amikor a pincér rám néz – nekem meg – próbálok időt nyerni, miközben, mint az őrült, forgatom az étlapot – hozzon kérem, mondjuk... egy, egy, egy – ismételve, mint egy hülye – egy rántott gombát – nyögöm ki végül.

– A panír károsabb, mint a nyers hús – mondja Anna.

– Tényleg?

Egy mozdulattal megállítom a pincért.

– Tényleg.

Csönd.

– Akkor maradhat a gomba? – kérdezi a pincér faarccal.

– Nem, nem, inkább hozzon egy... – végigfuttatom a szemem az étlapon – egy tatár beefsteaket.

– Biztos? – kérdi a pincér.

– Biztos – nyögöm ki, és közben felpillantok Annára.

– Dögevő – mondja.

A pincér bepötyögi a rendelésünket, aztán elmegy. Magunkra maradunk.

– Indiai étterembe kellett volna mennünk – szólal meg Anna.

Hallgatok. A borospohárral játszom, és közben megfeszítem a combomat.

– Mondjuk a fűszeres étel nem tesz jót az arcbőrnek – folytatja elgondolkodva.

– Sajnálom – sóhajtok fel.

– Most már mindegy – legyint a kezével.

Csönd.

– Szerettem volna beszélni veled – mondja Anna feltűnően kedves hangon.

– Én is veled. – Nagyot dobban a szívem, és merészen átnyúlok az asztalon, hogy megfogjam a kezét. – Hiányoztál – suttogom félve.

Hátradől.

– Ami azt illeti, én – egy pillanatra elnéz a vállam felett – a közös üzletünkről akartam beszélni veled – mondja kimért hangon, tönkrezúzva álmaimat, hogy újra egymásra találunk.

– Óh! – Gyorsan visszahúrom a kezem.

Annának még az ismeretségünk elején felvettem, hogy a beszállok a ruha-üzletébe. Akkor arra gondoltam, hogy így még többet lehetünk majd együtt, meg valamiképpen össze is kötjük az életünket. Őszintén szólva az volt a tervem, hogy a közös üzlettel magamhoz láncolom Annát.

Azt mondta, hogy köszöni, de ő mindig egyedül hozza meg a döntéseket, és sosem keveri a magánéletét az üzlettel. Aztán sértődötten megjegyezte, hogy ne feltételezzem róla, hogy ki akar kihasználni, mert a mi kapcsolatunk más dimenziókban mozog.

Végül hosszas könyörgés után sikerült rábeszelnem, hogy kétmillió forintért adja el nekem a cég üzletrészeinek harminc százalékát.

Társtulajdonosok lettünk az Annie-ban. Miután aláírtuk a szerződéseket, Anna közölte, hogy a társaságnak tízmillió forintra lenne szüksége a külföldi terjeszkedéshez. Arra gondolt, hogy ha már úgylis tulajdonos lettem a cégben, befektethetném ezt a pénzt. Persze csak kölcsönbe.

– Egyébként én már korábban legalább tízmillió forintot betettem a közös cégünkbe – jegyezte meg Anna, amikor a kölcsönt szóba hozta.

Végül csak nyolcmilliót tudtam odaadni neki, mert több megtakarított pénzem nem volt, a következő bónuszt pedig csak ősszel fizették. Mindenesetre szabályos szerződést kötöttünk, amelyben vállaltam, hogy a tízmillió forintot az immár közös cégünk rendelkezésére bocsájtom mint kölcsönt, míg a cég vállalta, hogy amennyiben nyereséges lesz, tíz év alatt visszafizeti azt. A szerződést Viktor készítette és jegyezte ellen.

– Szóval – kezdi türelmes hangon újra Anna – a közös üzletünkről akartam veled beszélni.

– Hallgatlak.

– Nos – kulcsolja össze a kezét –, te annak idején nagylelkűen vállaltad egy bizonyos kölcsön folyósítását... – mondja, de a folytatás helyett igéző pillantást vet rám.

– Igen – mormogom félig magamban, mert szörnyű sejtésem támad.

– Szóval – egy pillanatra elhallgat, amíg a pincér leszedi az asztalt – a szerződés szerint, és javíts ki, ha nem így van – veti közbe nevetve –, további kétmillió forinttal még mindig tartozol a cégnek.

A hátamban megfeszülnek az izmok. – Mennyivel?

– Kétmillióval – feleli szenttelen hangon.

– Hát... – összezavarodom. Mintha áramütés ért volna. – Na, várjunk csak... Szóval pontosan mit is szeretnél tőlem?

– Én úgy látom, hogy te, drágám, még tartozol a cégnek kétmillió forinttal – magyarázza olyan hangon, mintha egy féleszűnek beszélne

– Na várj csak – mondom, és kínomban felnevetek. – Én már adtam nyolcmillió forintot...

Sírásközeli állapotban vagyok.

– Ez igaz. – Elmosolyodik. – De az ügyvédem szerint még tartozol kétmillióval.

– Ügyvéded is van?

– Természetesen.

– Értem.

Csend.

– És mi lett a nyolcmillióval? – próbálkozom bátortalanul, mert arra határozottan emlékszem, hogy mielőtt elutaztunk, a nyolcból még hatmillió a cég számláján volt.

– Hogy mi lett vele? – kérdi ő is, és közben enyhén ellenséges pillantást vet rám. India... meg az anyagok... tudod te, hogy mennyibe kerülnek az anyagok... és Goa... ott már nyugati árak vannak – hadarja el egy szuszra.

Bólintok, bár fogalmam sincs, hogy mit hord itt össze.

– János, nem vagy jól? – kérdezi. – Olyan sápadtnak tűnsz.

Behunyom a szemem, és nagyot sóhajtok. Arra gondolok, hogy Indiában vannak elefántok, és vannak tigrisek is, és egy kurva tigris igazán megzabálhatta volna Annát.

– Ezek szerint Goán is jártál? – kérdelem tőle, mert más értelmes dolog nem jut az eszembe.

– Igen – feleli továbbra is szenttelen hangon.

– Egyedül? – kérdelem elfúló hangon.

Anna az abrosz szélével játszik, és anélkül, hogy rám nézne, közli: – Hát nem egészen... – Elmosolyodik. – Tulajdonképpen megismerkedtem valakivel...

– Kivel?

– Fontos ez? – pillant fel.

– Ki az? – vinnyogom.

– Egy indiai dj.

– Egy dj? És hogy hívják? – idegesen és kapkodva beszélek, bár egyetlen indiai dj-t sem ismerek.

– Nikhil Ganguly a neve. Miért kérded?

– Ganguly – sóhajtok fel. – Micsoda egy hülye név – mormogom.

– Kérlek, János, hagyjuk a személyeskedést. Nikhil egyébként is a felsőbb kaszthoz tartozik, és most már én is – mondja megbántva, és megérinti a gyémántot a homlokán.

– Nagyszerű – mondom félig magamnak, aztán az jut eszembe, hogy India tele van mérges kígyókkal, és az egyik igazán halálra marhatta volna Annát meg ezt a Gargut vagy Gargalut, vagy hogy a francba hívják azt a dj-t.

– Aha, akkor te most krisnás vagy? – szegezem neki a kérdést, csakhogy másra tereljem a szót.

– Nem. – Türelmetlenül felsóhajt. – Nem vagyok krisnás. A buddhista hitet vettem fel, és Ganguly a lelki társam, akivel valószínűleg már egy korábbi életemben is találkoztam.

– És mi már találkoztunk? – kérdezem reménykedve.

Rámosolygok, és az asztalon felé csúsztatom a kezem.

Elhúzódik.

– Nem hiszem – feleli határozottan.

Csöndben emésztetem ezt az információt.

– Várj csak! – kiáltok fel, mert eszembe jut valami. – Ez a Gulu, ez nem Viagrával foglalkozik? Úgy értem, hogy mostanában egy csomó e-mailt kaptam, amiben egy indiai Viagrát akart eladni nekem. Méghozzá nagy mennyiségben. Persze nem hivatalosan.

– János!

– Tessék?

– Nikhil nem Viagra-ügynök. Ő dj és szitárművész.

– Biztos? Egészen biztos vagy benne, hogy mindent tudsz róla? Úgy értem... De hát ez örület! Ezek az emberek majomagyvelőt, kígyókat meg olajban sült sáskát esznek, és embereket áldoznak fel valami istenféleségnek – darálok el egy szuszra mindent, amit még gyerekkoromban az egyik Indiana Jones filmben láttam.

– Miket beszélsz itt össze! – mondja undorral.

– Bocsánat – hebegem.

Csönd.

– Szeretném mielőbb rendezni ezt az ügyet, és visszamenni Indiába. Ugye megérted? – mondja, és közben az ujjával az asztalon dobol.

Ahelyett, hogy válaszolnék a kérdésre, csüggedt hangon ezt kérdelem: – Hát nem maradsz?

– Nem, nem. Még a héten visszarepülök Indiába, Nikhil vár rám.

Bólintok, aztán egy hajtásra megiszom az egész pohár bort.

– Na szóval, mikor kapja meg a cég, pardon, a közös cégünk a hiányzó kétfélmilliót? – kérdi. Hallgatok, mert nem tudok mit mondani.

– Kávét, desszertet? – töri meg a csendet a pincér, aki ki tudja, hogy mióta állhat már mögöttem.

– A cukor maga a fehér halál – feleli Anna sértődött hangon, és közben szedelőzködni kezd.

Én csak nemet intek a fejemmel.

– Nos, akkor várom a pénzt – búcsúzik Anna. – Ugye, meg tudjuk oldani ezt az ügyet ügyvéd nélkül is? – Szigorúan, de egyben pajkosan néz rám.

Bólintok.

– Namaszté – mondja Anna, és összeteszi a kezét, mintha imádkozna.

– Tessék?

– Szia – mondja nevetve.

– Szia – motyogom.

Visszamegyek az irodámba. Egy ideig az ablakból a szomszéd irodaházat figyelem, aztán mögötte a felhőket, amelyek egyre fenyegetőbb árnyékot vetnek a városra. Végül felhívom Viktort, az ügyvédemet.

– Hát, elég nagy szarban vagy, öregem – foglalja össze a helyzetemet Viktor, miután elmesélem neki a találkozásomat Annával.

– De hát a cég tartozik nekem nyolcmillióval – nyöszörgöm.

– Figyelj, a jog nem így működik – mondja, aztán mély lélegzetet vesz. – Most még te tartozol a közös cégeteknek kétfélmillióval, aztán ha majd nyereséges lesz az Annie, meg letelik a tíz év – a telefonon keresztül is hallom, ahogy fulladozik a nevetéstől –, akkor majd a cég tartozik neked. Sajnálom.

Már a kocsimban ülök és hazafelé tartok, amikor a magánnyomozó irodából felhívnak.

– Kérte, hogy szóljunk, ha sikerült kiszűrniük a zajokat a hajón készült felvételtől – mondja az ügyön dolgozó technikus. – Nos, haladtunk a dologgal, de azért még mindig zavaros egy kicsit.

- Igen, és mit mond a barátunk?
- Valami pénzről beszél, de olyan nagy volt a távolság, a szél és a tenger zaja, hogy még mindig nem teljesen tiszta, hogy mit mond.
- Aha – nyugtázom. – Akkor mondja el azt, amit megértett belőle.
- Hát... szóval az biztos, hogy pénzről beszél...
- Ezt már tudom – vágok közbe. – Mennyiről?
- Milliókról – nevet fel. – Úgy látom, hogy az öreg, ha nőkről van szó, nem spórol a pénzzel.
- Milliókról – nevetek fel én is. – De mégis hány millióról? – kérdem türelmetlenül.
- Ez az, amit nem tudunk kiszűrni. Egy vagy tíz, nem tudjuk eldönteni. Dolgozzunk még rajta?
- Hagyják. Végül is mindegy – sóhajtok lemondóan.

Ruhástul lefekszem az ágyra. A konyhaasztal és a két konyhaszék mellett ez az egyetlen bútor a lakásomban. Melegem van. Nem működik a légkondicionáló. Látom a vezetékek helyeit, a kilógó csöveket a falból, mert a külső és belső egységeket még nem szerelték fel. Fekszem az ágyon, és csak bámulom a kilógó csöveket meg a plafon hajszálrepedéseit.

Anna jár az eszemben, meg Szentbékálla, Párizs, Madrid, Marokkó, Kréta, Thaiföld és Kambodzsa. Írok Annának egy sms-t: „Szeretlek”. De mihelyt befejezem, elfog a gyengeség, előnt a szégyen, elhagy a remény. Kitérlöm az üzenetet.

Elindulok a konyhába sörért, de aztán eszembe jut, hogy tegnap este már az utolsót is megittam. Visszafekszem az ágyra. Megint a falakból kilógó csöveket és a plafon hajszálrepedéseit bámulom.

Amikor megunom a báméskodást, megszámolom a pénzt, amit a zsebemben találok. Aztán csak fekszem tovább mozdulatlanul, és összeszorított foggal várom a vihart. ■ ■ ■

Kötter Tamás (Csorna, 1970): budapesti prózaíró, ügyvéd, üzletember.

